

Hoofdstuk 1

Het eerste wat Alex opvalt als ze wakker wordt, is de stilte. Geen auto's, geen schreeuwende jeugd, geen getoeter, zelfs geen muziek van haar bovenburen. Verontrust opent ze haar ogen en kijkt om zich heen. Het plafond is hoog en vreemd en het ruikt anders dan gewoonlijk. Haar ogen dwalen van de onbekende plafondventilator naar de inbouwkasten en vandaar naar de houten deur. Waar zijn haar witte linnenkast en haar zachtgroen geverfde muren gebleven? Ineens schiet het haar te binnen. Ze is niet in haar eigen slaapkamer in haar Rotterdamse flat, ze is in het huisje van haar vrienden in Portugal.

Met een geeuw duwt ze zichzelf omhoog en gaat op de rand van het bed zitten terwijl ze zich herinnert hoe ze eerder deze ochtend in Portugal is aangekomen. Ze werpt een blik op haar horloge en ziet dat ze ruim twee uur heeft geslapen, diep en droomloos. Dat krijg je ervan als je de vroege ochtendvlucht naar Faro moet halen.

Ze geeuwt nogmaals en springt dan, energiek opeens, van het bed. Ze heeft na aankomst niet eens haar boodschappen uit de auto gehaald, alleen haar koffer, die nog ongeopend naast het bed staat. Na een korte inspectieronde in het huis, om te zien waar ze terecht is gekomen, is ze op bed geploft en blijkbaar onmiddellijk in slaap gevallen.

Ze loopt via het terras, dat over de hele lengte van het huis ligt, naar haar huurauto, die ze niet eens heeft afgesloten. Haar vrienden hebben dan wel gezegd dat dit geen kwaad kan, maar voor haar als stadse vrouw voelt het toch ongemakkelijk.

Op de oprit blijft ze staan om rond te kijken. Haar blik rust op het huis, dat eigenlijk uit twee huizen bestaat, die in elkaars verlengde aan elkaar vastzitten. Zij verblijft in het grootste, dat haar vrienden het hoofdhuis noemen, het kleinere huis, de cottage, is afgesloten. Over de gehele lengte van beide huizen ligt een fraai betegeld terras op het zuidoosten, dat uitkijkt over het dal waarin het dorpje Porto Carvalhoso ligt.

Ze loopt naar de ronde balustrade die boven de terrasvormige tuin uitsteekt en leunt tegen het hek. Het onderste deel van het perceel is een kleine citrusboomgaard. Ze ziet vanaf haar plek bij de reling oranje vruchten tussen de donkergroene bladeren doorschemeren. Of het mandarijnen of sinaasappels zijn, kan ze vanaf hier niet zien, maar dat ontdekt ze wel. Naast de citrusbomen ziet ze ook olijf- en amandelbomen.

Haar blik glijdt verder het dal in en ze ziet een stuk of twintig huizen, vrijwel allemaal in dezelfde stijl als het huis van haar vrienden. Op een enkeling na hebben ze een verdieping, de meeste met een pannendak, hoewel ze er ook een paar ziet met een plat dak. Bij vrijwel alle huizen ontdekt ze kleine moestuintjes, wat veldjes met druivenstokken en in de verte zelfs een geitenwei. Alles bij elkaar ziet het er pittoresk uit, echt authentiek Portugees, zonder moderne hoogbouw of hotels. Ze ziet een oud rood tractortje over de steile weg uit het dal omhoog sukkelen en heeft het gevoel zo'n veertig jaar terug in de tijd te zijn gegaan. Wat een verschil met het jachtige leven in Rotterdam. Hier moet het haar lukken om tot rust te komen.

Na een laatste blik over het dal draait ze zich om en loopt terug naar de auto. Ze tilt de boodschappentassen uit de achterbak en drukt toch op haar sleutel om de deuren af te sluiten. Of het nu nodig is of niet, kwaad kan het in geen geval.

Ze zeult de volgeladen tassen de keuken in en stalt de spullen uit op het aanrecht. Bij het zien van de enorme voorraad, die ze op weg van het vliegveld naar het huis bij de Intermarché heeft ingeslagen, fronst ze haar wenkbrauwen. Ze heeft zich wel erg laten gaan.

Het verse brood, een lekker stuk geitenkaas, rauwe ham en een paar tomaten blijven op het blad liggen. Fruit en verschillende groenten verdwijnen in de rieten manden, die in allerlei maten voorradig zijn. De rest verdeelt ze over de koelkast en de andere kasten. Vervolgens snijdt ze een paar lekkere dikke sneden brood af, voorziet deze ruim van beleg en loopt met een bord vol heerlijkheden het terras op.

Ze trekt een stoel naar de balustrade, wat eigenlijk een lange muur is met daarin uitgespaarde bloembakken. Deze staan zelfs in deze tijd vol met bloeiende geraniums en allerlei soorten vetplanten. Vanaf haar zitplaatsje in de middagzon kijkt ze uit over het groene dal en de omringende heuvels. De foto's hebben niet gelogen, het uitzicht is werkelijk geweldig. De zon voelt al aangenaam aan en ze rolt dan ook al ...